

Arrest

nr. 115 223 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SANGWA POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 mei 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

{..}

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980 het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, 2° wordt beëindigd:

De verklaring wettelijke samenwoning afgesloten op 01.10.2010 werd beëindigd op 07.01.2013.

Uit de integratiebewijzen blijkt het volgende:

Betrokkene werkt op interim-basis, steeds voor korte periodes voor verschillende kantoren. Van een duurzame en stabiele tewerkstelling is bijgevolg geen sprake.

Er werden geen bewijzen overlegd dat betrokkene naast de verplichte cursussen ook nog andere cursussen gevolgd heeft.

Tevens worden er verklaringen van derden vorgelegd, welke deels achterhaald zijn, gezien deze slaan op de periode dat betrokkene een duurzame relatie had.

Daarnaast legt betrokkene een lidmaatschap van een Kameroenese vereniging voor. Dit bewijst dat betrokkene nog steeds contacten heeft met het land van oorsprong.

Betrokkene heeft niet bewezen sociaal-economisch geïntegreerd te zijn in de Belgische maatschappij.

Bijgevolg wordt het verblijf van betrokkene ingetrokken.

Artikel 7,§1,2° W 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 41, §1 van de wet op het taalgebruik in bestuurszaken, van de artikelen 42ter, 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, en van “*la foi due aux actes*”. Verder meent verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding en van een verkeerde beoordeling.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Pris de la violation de :

- l'article 41, §1er de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative,*
- des articles 42 ter et 42 quater et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers,*
- des articles 1 à 5 de la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs,*
- du principe de bonne administration, de la foi due aux actes et de l'erreur manifeste d'appréciation*
- de l'excès de pouvoir;*

En ce que la partie adverse justifie la décision attaquée en ces termes : « Article 42 quater §1, 4° de la loi du 15.12.1980 au partenariat enregistré qui fut conclu, tel que visé à l'article 40bis §2, 2° est mis fin.

La Déclaration de cohabitation conclue le 01.10.2010 était terminée le 07.01.2013.

Des preuves d'intégration il s'avère ce qui suit : L'intéressé travaille sur base d'interim, toujours pour des courtes périodes pour différents bureaux. Il n'est par conséquent pas question d'une embauche durable et stable. Il n'y a pas de preuves que l'intéressé en dehors des cours obligatoires a suivi encore d'autres cours.

Il y a également des déclarations de tiers qui sont partiellement dépassées, étant donné qu'elles concernent la période pendant laquelle l'intéressé avait une relation durable. En dehors de cela, l'intéressé présente une carte de membre d'une association camerounaise, ceci prouve que l'intéressé a toujours des contacts avec son pays d'origine.

L'intéressé n'a pas prouvé être socialement et économiquement intégré dans la société. Par conséquent, il est mis fin au séjour de l'intéressé.

1) ALORS QUE la motivation « doit être suffisante, c'est-à-dire complète, précise et non équivoque » (M. HANOTIAU, Le Conseil d'Etat, juge de cassation administrative, in Le citoyen face à l'administration-Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense ? Liège, Editions du Jeune Barreau de Liège, 1990, p. 151 ;

Attendu qu'il convient tout d'abord de relever que la partie adverse contrevient à l'article 41, § 1er de la loi du sur l'emploi des langues en matière administrative en ce que celle-ci a notifié sa décision à la partie requérante en langue néerlandaise alors que la demande de maintien de séjour lui a été notifiée en langue française par le conseil de la partie requérante ;

Que l'article précité dispose : Art. 41. § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues dont ces particuliers ont fait usage.

Que conformément à l'article 41, §1er précité, la demande de maintien du titre de séjour adressée à la partie adverse par le conseil de la partie requérante étant faite en langue française, il s'imposait que la décision attaquée qui répond aux arguments contenus dans ladite demande soit notifiée en langue française ;

ALORS QU'en 1e espèce la décision querellée étant motivée essentiellement sur l'article 42 quater, 1, 4° de la loi du 15 décembre 1980, du fait que la vie commune de l'intéressé (cohabitation légale) avec sa compagne a pris fin avant (en moins de trois ans) ;

Que la partie adverse se méprend sur le sens de l'application de l'article précité en ce qu'elle met fin au séjour de la partie requérante en raison du seul fait que la cohabitation conclue le 01.10.2010 a pris fin le 07.01.2013 ;

Que pourtant, la même disposition en son aliéna 1er, 5° dispose :

«Lors de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine».

Qu'à ce propos, bien que la cohabitation légale de la partie requérante et de son ex-compagne n'a duré que deux ans et demie, la partie adverse a néanmoins porté à la connaissance de la partie adverse, les informations justifiant le maintien de son droit au séjour ;

Que dans sa lettre à la partie adverse datée du 18 janvier 2013, le conseil de la partie requérante a porté à la connaissance de la partie adverse les informations pertinentes portant sur : de la relation :

- La durée du séjour de la partie requérante ;
- La durée de la relation amoureuse de la partie requérante avec son ex-compagne (de novembre 2009 à janvier 2013) ;
- De l'intégration sociale et culturelle de la partie requérante.

Que de ce qui précède, il y a lieu de tenir pour établi que, partant, l'acte attaqué ne satisfait pas aux dispositions imposant une motivation formelle, correcte, claire, précise, valable et suffisante de la décision, en reposant sur le seul constat de la fin de la cohabitation légale ;

Que cette branche du moyen est fondée ;

2) ALORS QUE l'article 54 de l'Arrêté royal du 8 octobre 1981 stipule que : « Si le ministre ou son délégué met fin au séjour en application des articles 42bis, 42ter ou 42quater de la loi, cette décision est notifiée à l'intéressé par la remise d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 21 comportant un ordre de quitter le territoire. Il est procédé au retrait de l'attestation d'enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union. » ;

Qu'il convient à cet égard de souligner, tout d'abord que l'article 42 quater de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que , le ministre ou son délégué peut mettre fin au droit de séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union, dans les cas suivants (...)

Que partant la décision mettant fin au droit de séjour dans les cas visés par cet article est facultative, l'article 42 quater utilisant le verbe pouvoir et non le verbe devoir ;

Que le retrait du séjour n'est dès lors pas une mesure automatique mais une mesure à laquelle l'Office des Etrangers peut recourir, en tenant compte des circonstances de l'espèce en plus de la réunion des conditions énumérées par la loi ;

Qu'en l'espèce, il n'est pas contesté que :

l'intéressé a rencontré son ex-compagne en novembre 2009 ;

- Que le couple a emménagé ensemble en avril 2010 ;
- Que le couple a fait une déclaration de cohabitation légale en date du 1er octobre 2010 ;
- Que c'est suite à une dispute conjugale que la compagne de la partie requérante a procédé à une déclaration de fin de cohabitation légale auprès de l'administration communale du lieu de résidence du couple ;

Qu'en effet, il ressort des travaux préparatoires de la loi du 25 avril 2007, que « En réponse à une observation du Conseil d'Etat, il est signalé que l'installation commune doit être expliquée dans le sens d'accompagner ou de rejoindre le citoyen. En l'occurrence, il ne s'agit pas de cohabitation permanente des intéressés. » (Doc.Pari. - Projet de loi, n° 51-2845/1) ;

Que Votre Haute Juridiction a ainsi rappelé dans son arrêt Jurisprudence n° 29963- (a) du 16/07/2009 que, « si l'article 42 quater §1, 4° de la loi prévoit que le ministre ou son délégué peut mettre fin au droit de séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union et ce, durant les deux premières années de leur séjour, dans l'hypothèse où il n'y a plus d'installation commune entre le citoyen de l'Union et le membre de famille qui l'a accompagné ou rejoint,

cette notion d'installation commune ne peut être confondue avec celle de « cohabitation permanente ». (Doc. Pari, 2008-2009, n° 2845/001, p. 116.) » ;

Que partant, la partie adverse a fait preuve d'erreur manifeste d'appréciation et d'excès de pouvoir en prenant la décision querellée ;

Que cette branche du moyen est fondée ;

3) ALORS QUE l'article 42 quater §4, 4° stipule que « . Sans préjudice du § 5, le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 4°, n'est pas applicable : 4° ou lorsque des situations particulièrement difficiles l'exigent, par exemple, le fait d'avoir été victime de violence domestique dans le cadre du mariage ou du partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2° ;

Et pour autant que les personnes concernées démontrent qu'elles sont travailleurs salariés ou non salariés en Belgique, ou qu'elles disposent de ressources suffisantes visés à l'article 40. § 4. alinéa 2° pour elles-mêmes et pour les membres de leur famille, afin de ne pas devenir une charge pour le système d'aide sociale du Royaume au cours de leur séjour. et

qu'elles disposent d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique, ou qu'elles soient membres d'une famille déjà constituée dans le Royaume d'une personne répondant à ces conditions.

Que sur ce point, il y a lieu d'observer que la partie requérante vit en Belgique depuis sept ans, qu'il a entretenu trois ans de relation amoureuse avec sa compagne, qu'il a disposé de ressources suffisante puisque ayant régulièrement travaillé en tant qu'intérimaire, qu'il est affilié à une assurance mutuelle et qu'il a souscrit une assurance hospitalisation complémentaire auprès de la mutualité chrétienne ;

Que par ailleurs, la possibilité de mettre fin au séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union, est une faculté ;

Que pourtant, la partie requérante observe que la partie adverse n'a nullement examiné son cas sous l'angle de l'article 42 quater, § 4, 4°, de la loi et s'est abstenue de motiver adéquatement sa décision quant à l'existence ou non des conditions pour bénéficier de l'exception au régime de l'article 42 quater en tant que personne parfaitement intégrée en Belgique ;

Que de ce qui précède, c'est à tort que la partie adverse considère que :

- Des preuves d'intégration il s'avère ce qui suit: L'intéressé travaille sur base d'intérim, toujours pour des courtes périodes pour différents bureaux. Il n'est par conséquent pas question d'une embauche durable et stable. Il n'y a pas de preuves que l'intéressé en dehors des cours obligatoires a suivi encore d'autres cours.
- Il y a également des déclarations de tiers qui sont partiellement dépassées, étant donné qu'elles concernent la période pendant laquelle l'intéressé avait une relation durable. En dehors de cela, l'intéressé présente une carte de membre d'une association camerounaise, ceci prouve que l'intéressé a toujours des contacts avec son pays d'origine.
- L'intéressé n'a pas prouvé être socialement et économiquement intégré dans la société. Par conséquent, il est mis fin au séjour de l'intéressé.

Qu'en l'espèce, la partie requérante a suffisamment prouvé qu'elle est socialement et économiquement intégré en Belgique de par son long séjour, son implication dans la vie sociale et culturelle belge et son activité professionnelle ;

Qu'à cet égard, il convient de rappeler que « La loi du 29 juillet 1991 oblige l'administration à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et à justifier raisonnablement ses décisions... (Lagasse, D., « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, J.T, 1991, p.738) » ;

Qu'en effet, le devoir de soin impose à l'autorité de travailler soigneusement lorsqu'elle enquête à propos de faits et de veiller à ce que toutes les données utiles lui soient fournies afin que sa décision puisse se former après une appréciation convenable de toutes les données utiles à la cause (C.E. n°58.328, arrêt du 23.02.1996) ;

Que partant, la décision prise par l'Office des étrangers, du 28 mai 2013, procède d'un défaut manifeste de motivation dans la mesure où cette décision ne tient nullement compte des circonstances exposées ci-haut, violant par là, les dispositions légales en matière de motivations des actes administratifs ;

Qu'enfin, dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

Ce qui n'est pas le cas en l'espèce

Que cette branche du moyen est fondée ;

Que partant, le moyen est sérieux."

2.2. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing in het Frans had moeten worden genomen omdat zij haar vraag tot behoud van haar verblijfsrecht in het Frans heeft ingediend.

2.3. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, is de bestreden beslissing geen antwoord op haar vraag om haar verblijfstitel te behouden noch is zij er een rechtstreeks gevolg van. De bestreden beslissing is een maatregel die werd genomen na controle of de verzoekende partij nog voldeed aan de voorwaarden om nog langer een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten. Het gaat in casu om een ambtshalve maatregel die betrekking heeft op de vestiging van de verzoekende partij. Naast de vaststelling dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 20 oktober 2010 in het Nederlands indiende, blijkt voorts dat verzoekende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing in het Nederlandse taalgebied woonachtig was. De bestreden beslissing werd dan ook terecht in het Nederlands getroffen. Een schending van artikel 41 van de wet op het taalgebruik in bestuurszaken kan niet aangenomen worden.

2.4. Verzoekende partij verwijst voorts naar artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en meent dat zij elementen heeft aangebracht ter behoud van haar verblijfsrecht. Zij verwijst naar haar schrijven van 18 januari 2013. De beëindiging van het verblijfsrecht is facultatief en betreft geen automatische beslissing. Verzoekende partij betoogt dat niet betwist is dat zij in april 2010 is gaan samenwonen en een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd op 1 oktober 2010. Omwille van een ruzie is haar partner overgegaan tot de opstart van de procedure tot beëindiging van de wettelijke samenwoning. Verzoekende partij wijst erop dat gezamenlijke vestiging niet inhoudt dat er ook sprake moet zijn van een permanente samenwoning en stelt dat de bestreden beslissing aldus niet correct gemotiveerd is. Verder meent verzoekende partij te vallen onder de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij stelt al zeven jaar in België te wonen en drie jaar een affectieve relatie met haar partner te hebben onderhouden. Zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen omdat zij als interimkracht heeft gewerkt, zij is tevens aangesloten bij een ziekteverzekering en heeft een bijkomende hospitalisatieverzekering. Verzoekende partij meent dat haar situatie niet onderzocht is in het licht van voormelde bepaling. Zij meent voorts voldoende aangetoond te hebben economisch en sociaal geïntegreerd te zijn in België gelet op haar lang verblijf alsook haar betrokkenheid bij het sociale, economische en professionele leven in België. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd.

2.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.7. Op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan die zelf geen burger van de Unie is wanneer het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan beëindigd wordt. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20 oktober 2010 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat de verzoekende partij op 11 april 2011 een F-kaart ontving. De verzoekende partij betwist en weerlegt niet dat het geregistreerd partnerschap een einde nam op 7 januari 2013. De vaststelling dat het geregistreerd partnerschap een einde nam volstaat om de verwerende partij toe te laten te handelen in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het niet zo is dat bij de stopzetting van een geregistreerd partnerschap er geen sprake meer is van een gezinscel, is deze kritiek niet relevant omdat de bestreden beslissing steunt op artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing en bijgevolg de stopzetting op zich volstaat, los van het al dan niet bestaan van een gezinscel. Bovendien bewijst de verzoekende partij geenszins dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gezinscel bestond. Zij legde hiervan geen enkel concreet bewijsstuk voor.

2.8. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij bij schrijven van 18 januari 2013 te kennen heeft gegeven dat zij haar verblijfsrecht dient te behouden gelet op haar integratie, dient gewezen op artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekende partij heeft bij schrijven van 18 januari 2013 te kennen gegeven dat zij sinds 2006 in België verblijft, dat haar relatie meer dan drie jaar heeft geduurd, met name van november 2009 tot januari 2013, dat zij gedurende 2012-2013 gewerkt heeft als interim, wat haar de nodige financiële bestaansmiddelen oplevert, dat zij een ziekteverzekering heeft alsook een hospitalisatieverzekering, dat zij duurzame banden heeft opgebouwd met België waarbij zij verklaringen neerlegt van vrienden en van het Rode Kruis, en dat zij het parcours integratie doorlopen heeft waarbij zij lessen Nederlands en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd.

De verwerende partij heeft dienaangaande als volgt gemotiveerd: *“Uit de integratiebewijzen blijkt het volgende: Betrokkene werkt op interim-basis, steeds voor korte periodes voor verschillende kantoren. Van een duurzame en stabiele tewerkstelling is bijgevolg geen sprake. Er werden geen bewijzen overlegd dat betrokkene naast de verplichte cursussen ook nog andere cursussen gevolgd heeft. Tevens worden er verklaringen van derden voorgelegd, welke deels achterhaald zijn, gezien deze slaan op de periode dat betrokkene een duurzame relatie had. Daarnaast legt betrokkene een lidmaatschap van een Kameroenese vereniging voor. Dit bewijst dat betrokkene nog steeds contacten heeft met het land van oorsprong. Betrokkene heeft niet bewezen sociaal-economisch geïntegreerd te zijn in de Belgische maatschappij.”*

Verzoekende partij meent dat de door haar voorgelegde stukken wel degelijk afdoende zijn om aan te tonen dat zij economisch, sociaal en cultureel geïntegreerd is, doch toont met dergelijk summier betoog niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat interimarbeid geen duurzame en stabiele tewerkstelling is en dat verzoekende partij slechts de verplichte cursussen heeft gevolgd zonder daarnaast ook nog andere cursussen te volgen, hetgeen inderdaad blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Voorts betwist de verzoekende partij niet dat de verklaringen die zij heeft voorgelegd deels achterhaald zijn aangezien zij betrekking hebben op de periode dat verzoekende partij een duurzame relatie had. Verzoekende partij betwist evenmin dat zij nog contacten heeft met haar land van oorsprong. De Raad kan het dan ook geenszins kennelijk onredelijk achten dat verzoekende partij niet bewezen heeft sociaal-economisch geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt werd de verklaring van wettelijke samenwoning afgesloten op 1 oktober 2010 doch reeds beëindigd op 7 januari 2013, waardoor er slechts sprake is van een periode van wettelijke samenwoning van iets meer dan twee jaar en drie maanden. Gelet op alle voormelde gegevens is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in casu beslist heeft dat het verblijfsrecht van verzoekende partij dient te worden beëindigd.

2.9. Verzoekende partij betoogt tenslotte nog zich in een schrijnende situatie te bevinden zoals bepaald in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, doch zij blijft steken in een bloot betoog dienaangaande. Evenmin zijn er elementen in het administratief dossier voorhanden die het bestaan van een dergelijk schrijnende situatie aannemelijk maken. Het gegeven dat zij zou aangetoond hebben over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en aangesloten te zijn bij een ziekteverzekering maakt niet dat verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van voormelde uitzondering nu de daarin opgesomde voorwaarden cumulatief zijn en zij, zoals reeds gesteld, niet aantoot zich te bevinden in een bijzondere schrijnende situatie.

Gelet op voorgaande ziet de Raad hoegenaamd niet in waarom de gemachtigde omtrent de uitzonderingssituatie zou moeten gemotiveerd hebben nu verzoekende partij, zoals blijkt, geenszins aantoot onder deze uitzonderingssituatie te vallen.

2.10. In zoverre de verzoekende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden lijkt te achten wijst de Raad erop dat dit beginsel de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Zoals blijkt uit de bespreking hoger toont verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.11. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

2.12. Waar verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel niet van toepassing is op verzoekende partij nu zij zelf geen burger van de Unie is.

2.13. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER